

Paralelné varovania – číslo päť

Odhalenie Leva z kmeňa Júdu: Pochopenie záverečných scén veľkého sporu

Jeff Pippenger

2023-08-08

V úryvku, ktorým sa stále zaoberáme a ktorý pojednáva o Kristovi ako o anjelovi v desiatej kapitole Zjavenia, ktorý zostupuje, Kristus ako mocný anjel znázorňuje „úlohu, ktorú zohráva v záverečných výjavoch veľkého sporu so satanom“. „Postoj“, ktorý Kristus zaujal, keď položil svoju pravú nohu na more a ľavú nohu na zem, „označuje Jeho najvyššiu moc a autoritu nad celou zemou“. Keď Kristus zvolal „mocným hlasom“, „zvolal“ „ako keď reve lev“.

Kristus zjaví svoju všemohúcnosť v „záverečných výjavoch veľkého sporu“ a keď Kristus zjavuje svoju všemohúcnosť, robí tak ako Lev z kmeňa Júdovho.

„Spasiteľ je Jánovi predstavený pod symbolmi ‚leva z pokolenia Júdovho‘ a ‚Baránka, akoby zabitého‘. Zjavenie 5,5. 6. Tieto symboly predstavujú spojenie všemohúcej moci a sebaobetujúcej lásky. Lev z Júdu, taký hrozný pre tých, čo odmietajú Jeho milosť, bude Baránkom Božím pre poslušných a verných.“ Skutky apoštolov, 589.

Kristovo zjavenie ako Lev z kmeňa Júdovho zdôrazňuje jeho dielo pri zapečatovaní i odpečatovaní biblického proroctva podľa jeho božského načasovania. Tesne pred uzavretím času milosti pre ľudstvo, keď „čas je blízko“, dôjde k odpečateniu osobitnej biblickej pravdy, ktorá označuje „veci, ktoré sa majú onedlho stať“.

Zjavenie Ježiša Krista, ktoré mu dal Boh, aby ukázal svojim služobníkom, čo sa musí onedlho stať; a oznámil to a dal to na vedomie skrze svojho anjela svojmu služobníkovi Jánovi. Ten vydal svedectvo o slove Božom, o svedectve Ježiša Krista a o všetkom, čo videl. Blahoslavený, kto číta, i tí, ktorí počúvajú slová tohto proroctva a zachovávajú, čo je v ňom napísané, lebo čas je blízko. Zjavenie 1,1–3.

Keď do dejín skutočne vstúpi „čas“, ktorý je „blízko“, je vyslovené blahoslavenstvo nad tými, ktorí čítajú, počúvajú „a zachovávajú, čo je v nej napísané“. Toto osobitné posolstvo je časovo podmieneným posolstvom, ktoré možno rozpoznať iba vtedy, keď „čas je blízko“. Až potom — v tom čase, a nie skôr — budú ľudia schopní čítať, počúvať „a zachovávať, čo je napísané“ v knihe Zjavenia. Keď „čas je blízko“, blahoslavenstvo vyslovené nad tými, ktorí „čítajú“, „počúvajú“ „a zachovávajú, čo je v nej napísané“, zodpovedá otvoreniu knihy Daniel v „čase konca“.

Ale ty, Daniel, zavri tieto slová a zapečat' knihu až do času konca; mnohí budú sem i ta pobiehať a poznanie sa rozmnoží. Daniel 12,4.

„Mnohí“, ktorí behajú „sem a tam“ (čo predstavuje skúmanie Božieho Slova), tak robia v „čase konca“, keď sú „slová“, ktoré boli v knihe Daniel „zapečatené“, odpečatené. No existuje aj iná trieda panien, ktoré behajú sem a tam tesne po nedeľnom zákone v Spojených štátoch.

Hľa, prichádzajú dni, hovorí Pán Hospodin, keď pošlem na krajinu hlad, nie hlad po chlebe ani smäd po vode, ale po počúvaní slov Hospodinových. A budú blúdiť od mora k moru a od severu až na východ; budú pobeňovať sem i ta, hľadajúc slovo Hospodinovo, ale nenájdu ho. V ten deň spanilé panny i mládenci budú omdlievať od smädu. Tí, čo prisahajú na hriech Samárie a hovoria: Akože žije tvoj boh, ó Dán! a: Akože žije spôsob Bér-šeby! aj tí padnú a už nikdy nepovstanú. Ámos 8:11–14.

Hriech Samárie bol hriechom, ktorý predstavovali Achab a Jezábel, pričom Achab predstavuje Spojené štáty a Jezábel katolícku cirkev. Jezábel, Achab a falošní proroci pri stretnutí s Eliášom na vrchu Karmel predobrazujú nedeľný zákon. Pri tomto stretnutí boli dve skupiny nesvätých prorokov: Baalovi proroci a kňazi hája. Baal bol jedným z uctievaných bohov; tým druhým, ktorého uctievali v hájoch, bola Aštarot. Baal bol mužským božstvom a Aštarot ženským božstvom. Spoločne mužské božstvo predstavuje štát a ženské cirkev.

Boh, ktorý bol postavený v Dáne, postavil prvý samársky kráľ Jeroboám, ktorý vztýčil zlaté teľa v Bételi i v Dáne. Bétel znamená dom Boží a Dán znamená súd, a spolu predstavujú spojenie cirkvi a štátu, ku ktorému dochádza v Spojených štátoch pred presadením zachovávanie nedele. Tieto dve zlaté teľatá boli predobrazované Áronovým zlatým teľaťom.

Teľa je šelma a zlatá socha je obraz, preto zlaté teľa Árona a tiež dve zlaté teľatá Jarobeáma predstavujú spojenie cirkvi a štátu, ku ktorému dochádza bezprostredne pred presadením nedeľného zákona v Spojených štátoch. V prípade Jarobeáma poskytujú dve mestá druhé svedectvo o symbolike spojenia cirkvi a štátu, ktoré je v knihe Zjavenie definované ako obraz šelmy.

Spôsob Bér-šeby predstavuje Abrahámovu zmluvu. Prvá zmienka o mene „Bér-šeba“ sa nachádza v dvadsiatej prvej kapitole knihy Genezis, čo je pasáž, ktorú apoštol Pavol používa na odpor proti tým, ktorí v jeho dobe tvrdili, že na spasenie je potrebné zachovávať obradné zákony a obriezku. Pavol používa pasáž, v ktorej sa nachádza prvá zmienka o Bér-šebe. Tieto dejiny používa na to, aby v tom istom príbehu predstavil dve odlišné a protikladné zmluvy. Pavol používa syna otrokyne (Izmaela) ako predstaviteľa zmluvy založenej na ľudskej moci a stavia Izmaela do protikladu s Izákom, ktorého používa ako predstaviteľa zmluvy založenej na Božej moci. Táto pasáž Biblie je prvým miestom, kde sa Bér-šeba spomína, a neskôr v dejinách Pavol tieto dejiny používa na opísanie situácie vo svojich osobných dejinách, ktorá už bola znázornená v biblických dejinách. Pavol veril a učil, že biblické dejiny sa opakujú.

Hoci Pavol používa tento úryvok z dvadsiatej prvej kapitoly knihy Genezis na znázornenie dvoch protikladných zmlúv, v samotnom úryvku sú dve zmluvy, ktoré Boh uzatvára s Abrahámom, no nie sú to tie dve zmluvy, ktoré Pavol odvodzuje z tohto príbehu. V danom úryvku Boh opäť zaslúbil, že naplní svoje zaslúbenie urobiť z Izáka Abrahámovho otca mnohých národov, a zároveň zaslúbil, že z Izmaela urobí otca veľkého národa. Jeden úsek Písma, štyri zmluvy, na ktoré sa v ňom odkazuje, a je to prvý raz, čo sa v Písme spomína Beer-šeba.

Preto povedala Abrahámovi: Vyžeň túto slúžku i jej syna, lebo syn tejto slúžky nebude dedit' s mojím synom, s Izákom. A tá vec bola v Abrahámových očiach veľmi bolestná pre jeho syna.

Boh však povedal Abrahámovi: Nech to nie je bolestné v твоjich očiach pre chlapca ani pre tvoju služku; vo všetkom, čo ti Sára povedala, poslušni jej hlas, lebo v Izákovi sa bude nazývať tvoje semeno. Ale aj zo syna služky učiním národ, pretože je твоjím semenom. A Abrahám vstal včasráno, vzal chlieb a mech vody, dal to Hagare, položil jej to na plece i dieťa a prepustil ju. A ona odišla a blúdila po púšti Beer-šeby. 1. Mojžišova 21:10–14.

Beer-šeba predstavuje Abrahámovu zmluvu. V tej istej kapitole Abrahám uzavrel zmluvu aj s Abímelechom.

A stalo sa v tom čase, že Abímelech a Píchol, veliteľ jeho vojska, hovorili Abrahámovi takto: Boh je s tebou vo všetkom, čo činíš. Preto mi teraz tu pri Bohu prisahaj, že nebudeš konať proti mne falošne, ani proti môjmu synovi, ani proti synovi môjho syna; ale podľa láskavosti, akú som preukázal tebe, budeš konať voči mne i voči krajine, v ktorej si sa usadil ako cudzinec. A Abrahám povedal: Prisahám.

Abrahám však karhal Abímelecha pre studňu vody, ktorú si Abímelechovi sluhovia násilne privlastnili. A Abímelech povedal: Nevieť, kto to urobil; ani ty si mi to neoznámil, ani som o tom nepočul až do dnešného dňa.

A Abrahám vzal ovce a dobytok a dal ich Abímelechovi; a obaja uzavreli zmluvu. A Abrahám postavil sedem jahníc zo stáda osobitne. A Abímelech povedal Abrahámovi: Čo znamená týchto sedem jahníc, ktoré si postavil osobitne?

A povedal: Týchto sedem jahníc prijmeš z mojej ruky, aby mi boli svedectvom, že som túto studňu vykopal. Preto nazval to miesto Beer-šeba, lebo tam obaja prisahali. Tak uzavreli zmluvu v Beer-šebe. Potom vstal Abímelech a Píchol, veliteľ jeho vojska, a vrátili sa do krajiny Filištíncov. A Abrahám zasadil háj v Beer-šebe a vyzýval tam meno Hospodina, večného Boha.

A Abrahám sa po mnoho dní zdržiaval v krajine Filištíncov. Genezis 21:22–34.

Beeršeba je symbolom Božej zmluvy s Abrahámom. V Biblii je zaznamenaných niekoľko dejín zmluvy, ktoré spájajú Beeršebu s Abrahámovou zmluvou. „Beer“ znamená studňa a „šeba“ znamená „sedem“. Šeba je to isté hebrejské slovo, ktoré je preložené ako „sedemkrát“ a ktoré William Miller správne pochopil tak, že predstavuje proroctvo o dvetisícpäťstodvadsiatich rokoch v tretej knihe Mojžišovej dvadsiatej šiestej kapitole. Bolo to vôbec prvé „časové proroctvo“, ktoré objavil, a bola to prvá základná pravda, ktorá bola v roku 1863 odložená bokom. V pasáži, kde je slovo „šeba“ preložené ako „sedemkrát“ v štyroch rôznych veršoch, sa Boží trest, ktorý je predstavovaný „sedemkrát“, nazýva „spor mojej zmluvy“.

Aj ja budem postupovať proti vám a ešte vás sedemnásobne potrestám za vaše hriechy. A privediem na vás meč, ktorý pomstí spor mojej zmluvy; a keď sa zhromaždíte vo svojich mestách, pošlem medzi vás mor a budete vydaní do ruky nepriateľa. Levitikus 26:24, 25.

Slovo preložené ako „sedem ráz“, ktoré predstavuje „spor“ Božej zmluvy v dvadsiatej šiestej kapitole Levitika a ktoré je „šeba“ v slove Beér-šeba, je v knihe Daniel tiež dvakrát preložené: raz ako „prísaha“, ktorá je napísaná v Mojžišovom zákone, a raz ako „kliatba“. Tak „prísaha“, ako aj

„kliatba“ sú preložené zo slova „šeba“, lebo neznamená iba „sedem“, ale zahŕňa aj pojem zmluvy alebo „prísahy“, ktorá, ak je porušená, prináša „kliatbu“.

Áno, celý Izrael prestúpil tvoj zákon a odvrátil sa, aby nepočúval tvoj hlas; preto sa na nás vyliala kliatba i prísaha, ktorá je napísaná v zákone Mojžiša, služobníka Božieho, pretože sme zhrešili proti nemu. Daniel 9:11.

Slovo „šeba“ či sedem, ktoré predstavovalo sedem jahniat obetovaných pri studni v Beer-šebe, predstavuje zmluvu. A Božia zmluva či Jeho prísaha hovorí, že poslušní žijú a neposlušní zomierajú.

Beer-šeba symbolizuje zmluvu, ktorú predstavuje Abrahámová viera. Keď teda „krásne panny“ z Amos 8, ktoré sú zároveň „nerozumnými pannami“ z Matúš 25 a tiež „bezbožnými“ z Daniel 12, prisahajú „na hriech Samárie“, prisahajú vernosť znameniu Jezábel (pápežstvu), ktorá smilnila s Achabom (Organizáciou Spojených národov) a ktorá vládne nad obrazom šelmy (Spojenými štátmi).

Keď tie isté „krásne panny“ hovoria: „Žije tvoj boh, ó Dan,“ klaňajú sa zlatému obrazu teľaťa, ako to dosvedčujú dvaja svedkovia (Áron a Jeroboám). Zlaté teľa predstavuje obraz šelmy, ktorým je spojenie cirkvi a štátu.

Keď tie isté panny tvrdia, že „spôsob“ Bér-šeby „žije“, slovo „spôsob“ znamená „cesta“. Je to práve to isté slovo, ktoré sa používa na označenie „ciest“ „starých chodníkov“ v Jeremiášovi 6:16. Tie panny hovoria, že hoci sa poklonili obrazu šelmy a prijali znak jej moci, predsa sú stále deťmi Abraháma. Zúfalo pobejú sem a ta v Božom slove, hľadajúc posolstvo znázornené „východom“ a „severom“ a „od mora k moru“, a pritom sa stále vyhlasujú za adventistov siedmeho dňa, ale je už neskoro.

No z východu a zo severu ho znepokojia správy; preto vytiahne s veľkým rozhorčením, aby ničil a úplne vyhubil mnohých. A postaví stany svojho paláca medzi morami na slávnom sväťom vrchu; no príde k svojmu koncu a nikto mu nepomôže. Daniel 11:44, 45.

Tieto panny hľadajú posolstvo týchto predchádzajúcich dvoch veršov. Záverečné varovné posolstvo, ktoré bolo rozpečatené v čase konca v roku 1989, keď, ako je opísané v Danielovi jedenástej kapitole, vo verši štyridsať, „krajiny“ predstavujúce bývalý Sovietsky zväz boli zmietnuté pápežstvom a Spojenými štátmi, označuje konečný vzostup a pád pápežstva. V týchto dvoch veršoch posolstvo predstavené východom a severom rozhorčuje kráľa severu (pápeža) a začína sa záverečné prenasledovanie; to sa končí vo verši štyridsaťpäť, keď pápežstvo zasadzuje „stánky“, čo pochádza z hebrejského slova znamenajúceho „stan“ (stan je symbolom cirkvi), avšak je to „stánok“ jeho „paláca“, ktorý predstavuje štát. Miesto, kde postaví stan predstavujúci spojenie cirkvi a štátu, alebo, ako to Ján nazýva v Zjavení, obraz šelmy, je „medzi moriami“, v množnom čísle. Múdre panny hľadajú záverečné varovné posolstvo predstavené vo veršoch štyridsaťštyri a štyridsaťpäť Danielovej jedenástej kapitoly, a v nasledujúcom verši Michael povstane a milosť sa uzavrie. A v tom čase Amos 8:14 hovorí, že múdre panny „padnú a už nikdy viac nepovstanú“.

Keď sa pekné panny vyhlasujú za adventistov siedmeho dňa práve v tom čase, keď sa klaňajú obrazu šelmy, Ján ich predstavuje ako Židov, ktorí hovoria, že sú Židia, ale nie sú. Tvrdia, že sú Abrahámovými deťmi, ale klamú.

Hľa, dám z tých zo synagógy satanovej, ktorí hovoria, že sú Židia, a nie sú, ale klamú; hľa, spôsobím, že prídu a budú sa klaňať pred tvojimi nohami a spoznajú, že som si ťa zamiloval.
Zjavenie 3,9.

Prijali znak pápežstva, a tak prijali aj jeho charakter. Vyznávajú, že sú Židia, alebo vyznávajú, že sú adventisti zachovávali sobotu, no pritom majú charakter pápeža, ktorý okrem iného sedí „v chráme Božom“. Vyznávajú, že sú adventisti, alebo vyznávajú, že sú v adventistickom chráme, no nie sú o nič viac adventistami, než je pápež kresťanom.

Tí, ktorí behajú „sem a tam“ a hľadajú „slovo Hospodinovo“, nie sú „múdri“, o ktorých sa hovorí v knihe Daniel; sú však označení ako „panny“. Je zrejmé, že tí, ktorí sa v týchto veršoch túlajú, hladujú a hynú od smädu, „nerozumejú“ „slovám Hospodinovým“, lebo práve to v týchto veršoch hľadajú. Slovo Hospodinovo, ktoré je zjavené tesne pred uzavretím doby milosti, je Zjavenie Ježiša Krista, a bláznivé, bezbožné či „pekné panny“ sú tí, ktorí neporozumeli rozmnoženiu poznania z knihy Daniel. Nemali potrebný olej, aby mohli pokračovať na svadbu, ako učí Matúš.

Tým „hladom“ je záver doby milosti. Amosove „panny“, ktoré vo veršoch hľadajú chlieb (Slovo Božie) a vodu (Ducha Svätého), sú Danielovi „bezbožní“, ktorí „nechápu“. Sú to Matúšove nerozumné panny, ktoré hľadajú Ducha Svätého, čo spolu na základe troch svedkov označuje tých, ktorí si uvedomia, že ich príležitosť pripraviť sa na svadbu je už minulosťou a že nemajú rúcho, aby mohli ísť na svadbu, lebo odmietli „počuť“ osobitné posolstvo, ktoré sa teraz odpečatuje. Od času, keď sa osobitné posolstvo odpečatí, až do záveru doby milosti, trvá čas posledného volania k spaseniu. Prísť do toho času nepripravený znamená pripraviť sa počuť slová: „Príliš neskoro!“

„Existuje svet, ktorý leží v bezbožnosti, v klame a v blude, v samom tieni smrti,—spiaci, spiaci. Kto pociťuje pôrodné bolesti duše, aby ich prebudil? Aký hlas ich môže dosiahnuť? Moja myseľ bola prenesená do budúcnosti, keď bude dané znamenie. ‚Hľa, Ženích prichádza; vyjdite mu v ústrety.‘ No niektorí budú otáľať so získaním oleja na doplnenie svojich lúč a prineskoro zistia, že charakter, ktorý je znázornený olejom, nie je prenosný.“ Review and Herald, February 11, 1896.

Prorocká línia znázornená podobenstvom o desiatich pannách používa olej ako symbol charakteru, no „zlatý olej“ a „svätý olej“ predstavujú aj posolstvá „Božieho Ducha“.

„Pomazaní, ktorí stoja pri Pánovi celej zeme, majú postavenie, ktoré bolo kedysi dané satanovi ako zatieňujúcemu cherubovi. Prostredníctvom svätých bytostí obklopujúcich jeho trón Pán udržiava neustále spojenie s obyvateľmi zeme. Zlatý olej predstavuje milosť, ktorou Boh neustále zásobuje lampy veriacich, aby neblíkotali a nezhasli. Keby sa tento svätý olej nevylieval z neba v posolstvách Božieho Ducha, mocnosti zla by mali nad ľuďmi úplnú vládu.

„Boh je zneuctovaný, keď neprijímame posolstvá, ktoré nám posiela. Takto odmietame zlatý olej, ktorý by vylial do našich duší, aby bol odovzdávaný tým, čo sú v temnote. Keď zaznie

volanie: „Hľa, ženích prichádza; vyjdite mu v ústrety,“ tí, ktorí neprijali svätý olej, ktorí vo svojich srdciach nepestovali Kristovu milosť, zistia podobne ako bláznivé panny, že nie sú pripravení stretnúť svojho Pána. Sami v sebe nemajú moc získať olej a ich životy stroskotajú. Ak je však vyprosený Duch Svätý Boží, ak prosíme, ako prosil Mojžiš: „Ukáž mi svoju slávu,“ Božia láska bude vyliata v našich srdciach. Zlatý olej nám bude sprostredkovaný cez zlaté rúry. „Nie mocou ani silou, ale mojím Duchom, hovorí Hospodin zástupcov.“ Prijímaním jasných lúčov Slnka spravodlivosti Božie deti žiaria ako svetlá vo svete.“ Review and Herald, 20. júla 1897.

Tí, ktorí „pobehujú sem a tam“ v Amosovi, pridávajú k svedectvu, ktoré identifikuje triedu adventistov siedmeho dňa, ktorí odmietajú svoju zodpovednosť „porozumieť“ osobitnému posolstvu z knihy Zjavenia, ktoré je odpečatené, keď „čas je blízko“.

„Teraz žijeme vo veľmi nebezpečnom čase a nikto z nás by nemal otáľať s hľadaním prípravy na Kristov príchod. Nech nikto nenasleduje príklad pochabých panien a nemyslí si, že bude bezpečné čakať až do príchodu krízy, kým získa prípravu charakteru, aby v tom čase obstál. Bude už neskoro hľadať Kristovu spravodlivosť, keď budú hostia povolaní dnu a preskúmaní. Teraz je čas obliecť si Kristovu spravodlivosť — svadobné rúcho, ktoré vás uspôsobí vstúpiť na svadobnú večeru Baránkovu. V podobenstve sú pochabé panny predstavené tak, že prosia o olej, no na svoju žiadosť ho nedostanú. To je symbolom tých, ktorí sa nepripravili tým, že by si vypestovali charakter schopný obstáť v čase krízy. Je to, akoby išli k svojim blíznym a povedali: Dajte mi svoj charakter, inak budem stratený. Tie, ktoré boli múdre, nemohli odovzdať svoj olej blikajúcim lampám pochabých panien. Charakter nie je prenosný. Nedá sa kúpiť ani prediť; treba ho získať. Pán dal každému jednotlivcovi príležitosť nadobudnúť spravodlivý charakter počas času milosti; neposkytol však spôsob, ktorým by jeden ľudský činiteľ mohol odovzdať druhému charakter, ktorý sám rozvinul tým, že prešiel ťažkými skúsenosťami, učil sa lekcii od veľkého Učiteľa, aby mohol prejavovať trpezlivosť v skúške a uplatňovať vieru tak, že môže prenášať vrchy nemožnosti. Nie je možné odovzdať vôňu lásky — dať inému nežnosť, taktnosť a vytrvalosť. Nie je možné, aby jedno ľudské srdce vlievalo do druhého lásku k Bohu a k ľudstvu.“

„Prichádza však deň, a je už blízko pri nás, keď každá stránka charakteru bude odhalená osobitným pústením. Tí, ktorí zostanú verní zásadám, ktorí budú uplatňovať vieru až do konca, budú tí, ktorí sa osvedčili ako verní pod skúškou a súžením počas predchádzajúcich hodín svojej skúšobnej doby a vytvorili si charakter podľa podoby Krista. Budú to tí, ktorí pestovali dôverné spoločenstvo s Kristom a ktorí sú prostredníctvom jeho múdrosti a milosti účastníkmi božskej prirodzenosti. Nijaká ľudská bytosť však nemôže dať inému oddanosť srdca a vznešené vlastnosti mysle ani doplniť jeho nedostatky mravnou silou. Každý z nás môže pre druhých vykonať mnoho tým, že ľuďom dá Kristov príklad, a tak ich ovplyvní, aby šli ku Kristovi pre spravodlivosť, bez ktorej neobstoja na súde. Ľudia by mali v modlitbe uvažovať o dôležitej otázke budovania charakteru a formovať svoj charakter podľa božského vzoru.“ The Youth's Instructor, 16. januára 1896.